

Loukonosy, Žiželice

Část obce: Žiželice

Okres: Kolín

GPS souřadnice: 50.127020N, 15.421364E

Facebook: Obec-Loukonosy-241278870069505

Kraj: Středočeský

Správní obvod: Kolín

První pís. zmínka: 1299 (725 let)

Historie obce Loukonosy

Loukonosy (původně Luconossi) jsou klasickou ulicovou řadovou obcí, o které je první písemná zmínka z roku 1299, kdy byla součástí hradištského panství.

V roce 1379 připadly Loukonosy k žiželskému panství, po roce 1525 však byly v majetku Jana Švíka Levínského z Loukonos a po něm Adama Švíka Levínského z Loukonos, který majetek v roce 1543 rozprodal. Tehdy se staly Loukonosy opět majetkem Žiželic, s nimiž byly v 17. století připojeny ke chlumeckému panství, jehož součástí byly až do zrušení patrimoniální správy po roce 1848.

V letech 1850–1960 patřily Loukonosy jako samostatná obec do okresu Nový Bydžov, od roku 1960 připadly jako součást sousedních Žiželic do okresu Kolín.

Pověst z Loukonos

O louce Havrdovce

Kdysi bydlel v Loukonosech chalupník Havrda. Nebyl to žádný boháč, jen za humny měl políčko, co sotva stačilo k obživě, a k němu louku. Doma na něho čekala nemocná žena a čtyři věčně hladové děti. Chalupník se celé dny dřel na panském a na své si našel čas jen v neděli. Naštěstí Cidlina každé jaro zaplavila louku vláhou a Havrda měl několikrát do roka co kosit, takže nejen uživil kravku, ale ještě mohl seno prodávat. Jenže jeho ženě životních sil rychle ubývalo, a když se přivalily od Cidliny podzimní mlhy, odešla za předky. Chalupník zůstal s dětmi sám, protože žádná vdova nechtěla živit ze svého pět hladových krků naráz. A tak dřel od rána do večera, kosil hraběcí luka od Pamětníka po Hradištko, robotoval u Levína, kácel stromy v převýšovském revíru. V noci pak jezdil sekat svou louku, aby měl alespoň krmení pro kozu, když krávu musel prodat, aby měl na pohřeb. Do rána pak vařil, pral a uklízel, a tak není divu, že se z toho všeho nakonec roznemohl. Než se kdo nadál, zvonil chalupníku Havrdovi zvon v žiželském kostele hranu.

Sotva ale spočinul ve studené zemi, objevili se příbuzní a vzali si kozu, prý za výlohy na rakev. Čtyři Havrdovy děti zůstaly bez prostředků. Nebylo v Loukonosech nikoho, kdo by se o ně postaral. Až jeden ze sousedů prohlásil, že se jich ujme, ale jen pod podmínkou, že dostane k obživě Havrdovu louku, kterou si zatím přisvojila vrchnost. Jenže majitel panství vzkázal, ať si Havrdovy děti živí bez louky, že ji nutně potřebuje k zacelení výkrojků ve svých pozemcích. Prý sirotci o nic nepřijdou, protože až vyrostou, budou mít úlevu v robotě. A tak se o sirotky nakonec nepostaral nikdo. Jenže osud tomu chtěl, že všechny čtyři děti odkázané samy na sebe přežily strážně osudu, a když dospěly, šly samy žádat vrchnost o splnění dávného slibu. Jenže pán se jim do očí vysmál, že louka prý za takovou ztrátu robotní síly nestojí. A tak podvedení sirotci otcova luka prokleli. Od těch dob nikdo nemohl louku, již se od té doby neřeklo jinak než

Havrdovka, posíct ani sklídit. Sotva se totiž zakously kosy ženců do zeleného koberce, přihnal se déšť a přšelo tak dlouho, dokud tráva dočista neshnila. V kraji se začalo říkat, že to není obyčejný déšť, že to sirotci pláčou pro zmařené sliby. Podle senosečí na Havrdovce začali sedláci předpovídat počasí. Říkalo se, že prokletí zmizí, až louku zase dostane dobrý člověk.

